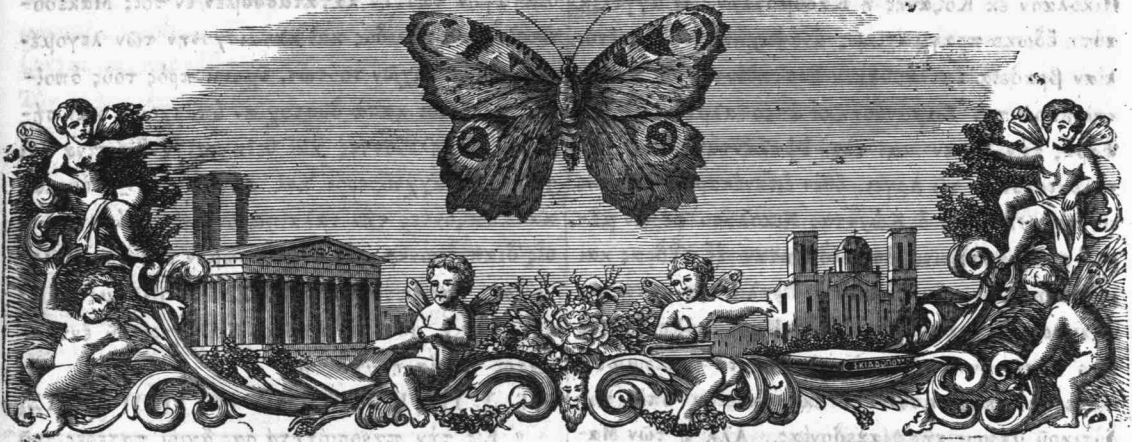

ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ,

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ,

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 1866.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 90.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ (1)

ΥΠΟ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ Σ. ΚΑΡΜΙΤΣΗ

ΑΧΡΙΔΗΝΟΥ

(φοιτητοῦ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς)

Ἄφ' οὗ λοιπόν ἡ Μακεδονία ἔπαυσε τοῦ νὰ ἦ-
 ναι οὐσιωδῶς αὐτοσυντηρήσιμος, ἀφ' οὗ ὁ Ὀλύμπος
 ἀφ' ἑτέρου ἡσύχαζεν εἶπετο ὅχι μόνον νὰ περιορι-
 σθῇ ἡ ἐπαναστάσις τῆς ἐντὸς τμημάτων τινῶν
 τοῦ μεγάλου τούτου νομοῦ ἀλλὰ καὶ νὰ πνιγῇ
 καὶ ὁλοσχερεῖαν, ἐν ᾧ πᾶς κίνδυνος ἦθελε προ-
 ληφθῇ καὶ ὥςως ἴσως ἡ Μακεδονία ἦθελεν ἀποτε-
 λήσει σήμερον νομὸν τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἐάν
 τῶν Μονῶν πρὸ πάντων οἱ Καθηγούμενοί ἐφο-
 βοῦντο ἄλλως πως τὸν Θεὸν καὶ ἡδύντα περισ-
 σότερον τοὺς ἀνθρώπους, ἔστω καὶ ἡσυχάζοντος
 τοῦ Ὀλύμπου. Ἀλλ' οἱ μικρόνοες οὗτοι ἄνθρωποι
 ἐνόμισαν ἐν τῇ εὐσεβεί (!) φανατικότητι αὐτῶν
 ὅτι ἦθελε πτωχεύσει καὶ ἀγχανηθῇ κατ' αὐ-
 τῶν ὁ Θεός, ἐάν ἀφῇρουν ἐκ τῶν ναῶν του τῶν
 ἀκινῶτων ἐκείνων θησαυρῶν μέρος καὶ ἐδαψίλευσιν

αὐτὸ πρὸς εὐδόωσιν ἔργου θεαρεστότατου, τῆς
 δυστυχούς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαναστάσεως! Ἰδοὺ τὰ
 ἀποτελέσματα μιᾶς θρησκείας μὴ καλῶς νοουμέ-
 νης ἢ μᾶλλον οἱ ἀποφερόμενοι καρποὶ ἀπὸ ἀν-
 θρώπων θρησκῶν μέχρις ἀσεβεστάτης — ἐάν ἐδυ-
 νάμεθα νὰ εἰπώμεν — φανατικότητος, τὴν ὁποίαν
 οἱ εὐλαβεῖς Ἀγιοῦται αὐτοὶ ἔδειξαν τότε καὶ ἀνθ'
 ἧς δικαίως ἐπέτῳραν κατ' αὐτῶν καὶ τὴν ἀγανά-
 κτησιν τοῦ Ἰψηλάντου, παρ' οὗ ἐξητοῦντο δι' ἀ-
 ναφοράς «καὶ ὄπλα καὶ πυρίτιδα καὶ πλοῖα καὶ
 πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἀναγκαῖον διὰ τὸν πόλεμον», ὡς
 ἐάν μὴ ἡ αὐτὴ τοὺς πάντα κατέπειζεν ἀνάγκη,
 καὶ τὰς ἀρὰς τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς ἐς ἅπαντα
 τὸν χρόνον.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Παπᾶ ἐντοσούτῳ ἐστρατοπέ-
 δευς πρὸς τὸ βῆθος τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου, νῦν
 κόλπου τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ὅτε περὶ μεσοῦντα Ἰού-
 νιον ὁ Βεσῦραν πασᾶς ἐνίκησε καὶ διέλυσε τοῦτον
 ἀποσυρθέντα εἰς Κασσάνδρειαν. Μετὰ δὲ τὴν ἐν
 Βασιλικοῖς ἀτυχῇ μὲν ἀλλ' ἡρωϊκῇ ὑπὸ τὸν ἀτρό-
 μητον Χάψαν μάχην καὶ τὴν ἐν Γαλατσίστῃ, δι-
 ωρον τῶν Βασιλικῶν ἀπεχούσῃ, ἔτι ἀτυχεστέραν
 ἐπισυμβᾶσαν τὰ πράγματα τῆς Μακεδονίας προέ-
 βαινον ἀπηλπισμένα. Καὶ ἐν ᾧ εἰς τοιαύτην εὐ-
 ρίσκοντο ταῦτα κατὰστασι ἀνήγγειλαν τῷ Ἐμ-
 μανουὴλ Παπᾶ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὅ,τε Διαμαντῆς
 καὶ Γούλης Δράσκου ὅτι κινεῖνται εἰς τὰ ὄπλα

τέλος πάντων· καὶ διὰ τὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ πολε-
μεφοδία παρὰ τῶν ἐφόρων Ψαρῶν καὶ τοῦ Ἵψη-
λάντου ἀποστέλλουσι πρὸς αὐτοὺς τὸν Κώνσταν
Νικολάου, ἀδελφὸν ὄντα τοῦ Διαμαντῆ καὶ τὸν
Νικόλαον ἐκ Κοζάνης ἢ Κασομούλῃν. Ἡ ἀγγελία
αὕτη ἔδωκε πραγματικῶς ἀναψυχὴν τινα, καίτοι
λίαν βραδεῖα ἐπελθοῦσα. Συστηθέντες δὲ καλῶς
καὶ παρὰ τοῦ Ἐμμανουὴλ οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὰ
Ψάρᾶ, τὴν Ἰδραν καὶ τὸν Ἵψηλάντην εὗρον τὸν
τελευταῖον ἐν τῷ Ἄργει, ὅθεν ἐπανεκάμψε ταχέως
εἰς τὸν Ὀλύμπον ὁ Κώνστας Νικολάου φέρων μέ-
ρος πολεμοφοδίων, ὅσα ἐδόθησαν ἐξ Ἰδρας καὶ
μῖαν σημαίαν, ἣν ἔδωκεν ὁ Ἵψηλάντης μετὰ τῆς
ἀνγκαιᾶς προκηρύξεως· ὁ δὲ Κασομούλης ἔμεινε
παρ' αὐτῷ συνεργῶν εἰς τὴν ἐπὶ τὸ συστηματι-
κώτερον ἀποφασισθεῖσαν ἐκστρατεῖαν ὑπὲρ τοῦ
δυτικοῦ μέρους τῆς Μακεδονίας. Ἀλλ' ἡ τῶν Μα-
κεδονικῶν πραγμάτων ἀσθένεια προέβλετο ὀξυτέρᾳ
καθ' ἐκάστην καὶ μόνᾳ ἡμερᾶ καὶ ἰσχυρὰ μέσᾳ
ἐδύναντο τὴν θεραπείαν αὐτῆς, ὅποια ἦσαν πρῶ-
τον ἡ στρατιωτικὴ βοήθεια τοῦ Ὀλύμπου, ἣν μα-
ταίως ὁ Ἐμμανουὴλ ἐπεκαλέσθη καὶ δεύτερον ἡ
διαμονὴ τῶν Ψαριανῶν πλοίων, τὴν χρηματικὴν
τῶν ὁποίων ὑποστήριξιν ἀπέκρουσαν οἱ ἰσχυροὶ
τῶν ἡγουμένων τῶν μοναστηρίων εἰς ἄλλας πε-
ριελθόντες ἤδη ἰδέας καὶ ἀποφάσεις.

Ταῦτα δὲ πάντα βλέπων μετ' ἀγανακτήσεως
ὁ Ἐμμανουὴλ μεγάλης ἐνέκρινε νὰ μεταβῇ προ-
σωπικῶς εἰς Ἰδραν καὶ ταχυτέραν κατορθώσῃ
τὴν ἀνήκουσαν ἐκ πλοίων καὶ πολεμοφοδίων βοή-
θειαν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ αὐτῷ ἀναχωρῶν ἐκ τῆς
Κασσανδρείας μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου, τοῦ
Ἰωάννου Χατζῆ Πέτρου καὶ ἄλλων τινῶν ἔλαβεν
ἐγγράφον ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου τὴν ὑπόσχεσιν τῶν
ἐν τῇ Χερσονήσῳ Κασσανδρέων, Καλαμαριωτῶν
καὶ λοιπῶν ὅτι θέλουσι μείνει πιστοὶ ὑπὸ τὰς δια-
ταγὰς τούτου ἀπερχομένου « ἵνα σώσῃ αὐτοὺς
τῆς ἀπανθρώπου μαχαίρας τοῦ ἐχθροῦ ». Κατὰ
τὸν χρόνον τοῦτον οἱ πολλοὶ τῶν ἡγουμένων τοῦ
Ὄρους εἶχον ἤδη ἀνεγνωρισμένην τὴν κυριαρχίαν
τοῦ Σουλτάνου, ἀφέντες ἐλεύθερον εἰς τὰς ἐνεργ-
γείας του τὸν Χασεκῆ Χαλῆλ-βέην, ὅστις ἅμα
μαθὼν διελθόντα ἐκ τῶν Καρυῶν τὸν Ἐμμανουὴλ
εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἐσφιγμένου διάταξεν αὐ-
στηρῶς τῇ 9 Νοεμβρίου τὴν σύλληψιν καὶ τοῦ
του καὶ τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Νικηφόρου Χαρ-
τοφύλακος τοῦ Ἰδριτοῦ. Τὸ δὲ λυπηρότερον καὶ
φρικτότερον ὅτι τὴν διαταγὴν τοῦ Τούρκου αὐτο-
προαίρετως ὑπεστήριξε κατόπιν ἐντονώτερον μάλ-

ιστα καὶ ἑτέρα τῶν προϊσταμένων τῶν δεκαεν-
νέα Μοναστηρίων, δι' ἧς διετάσσοντο συγχρόνως
νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν Ἐμμανουὴλ Παπαῦ ὅσοι
μοναχοὶ καὶ κοσμικοὶ ἠκολούθουν τοῦτον. Τὴν
διαταγὴν ταύτην κατατάσσομεν ἐν τοῖς Μακεδο-
νικοῖς πρὸς ὄνειδος καὶ κατασχύνῃ τῶν λεγομέ-
νων ποιμεναρχῶν τούτων, ὅμοιοι πρὸς τοὺς ὁποί-
ους πλεῖστοι κατὰ δυστυχίαν ὑπάρχουσι καὶ σή-
μερον καπηλεύοντες· καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα καὶ
χαλκοσπλαγχνότεροι καὶ αὐτῶν τῶν Τούρκων
καταπιέζοντες τὴν ταλαίπωρον ἀνθρωπότητα, ἐν
οἷς διαπρέποντα ἄς σημειώσωμεν ἕνα τὸν Πελα-
γονίας κατὰπτυστον **BENEΔΙΚΤΟΝ** μεγάλους
γράμμασιν. Ἰδοὺ δὲ καὶ τοῦ Καλογερικοῦ ἐντάλ-
ματος ὁποῖα ἡ ἀγριότης.

[Γ. Σ. ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ]

« Εἰς τὴν πανοσιότητά σας ἅγιοι πατέρες τοῦ
» ἱεροῦ Κοινοβίου Ἐσφιγμένου. Χθὲς ὁ ἐνδοξό-
» τatos (!) ἡμῶν Χασεκῆ Ἀγάς μᾶς σᾶς ἔγραψε
» *μουρασσελέρ* διὰ νὰ πιάσῃτε ἐνέχειρον τὸν Ἄρ-
» χοντα καὶ τοὺς λοιποὺς καθὼς καὶ ὁ ἴδιος σᾶς
» ἔγραψε. Λοιπὸν σᾶς γράφομεν καὶ ἡμεῖς οἱ τῶν
» 20 ἱερῶν μοναστηρίων Προϊστάμενοι, οἱ ἐν τῇ
» ἱερᾷ Συνάξει, νὰ κάμῃτε τὸ ἴδιον, ὁμοφώνως
» δηλ. νὰ μᾶς τοὺς φέριτε ἐνταῦθα ἀναμφιβόλως
» καὶ τοὺς ζητοῦμεν ἀπὸ σᾶς ἀφεύκτως· καὶ ἰδοὺ
» ὅπου *στέλλομεν ἐπίτηδες ἀνθρώπους* διὰ νὰ
» τοὺς πάρουν. Καὶ ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸν Ἄρ-
» χοντα ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους πατέρας νὰ ἀφή-
» σουν τὸν ἄρχοντα καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ
» κελλία των. Εἰ δὲ καὶ φανοῦν παρήκοοι θέλουν
» ὑποπέσει εἰς ὀργὴν μεγάλην καὶ θέλει χάσουν
» καὶ τὰ *ὀσπῆτιά των*. Ὁμοίως καὶ ὅσοι κοσμι-
» κοὶ εὐρίσκονται μὲ αὐτὸν ὅλοι νὰ τὸν ἀφήτουν,
» διότι καὶ αὐτοὶ καὶ ὅσοι ἄλλοι πιεσθοῦν ἔχουν
» νὰ παιδεύονται. Ταῦτα πρὸς εἰδησίαν σας καὶ
» μένομεν *αὐκὰ νοεμβρίου* ια'. Ἀπαντες οἱ ἐν
» τῇ Κοινῇ Συνάξει τῶν δεκαεννέα ἱερῶν μονα-
» στηρίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους **ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟΙ** ».

Ω! ρῦποι! Ω αἵσχη τοῦ Χριστιανισμοῦ, δυ-
σειδέσταται Ἐριννύες, τὰς ὁποίας τὰ φρικτὰ ἐξή-
μεσαν Τάρταρα διὰ ν' ἀπορροφήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς
καὶ τῶν τίγρεων αἰμοχαρέστερον τὸ αἶμα τῶν
ἀθῶων! Ω Σεῖς κάπηλοι τῶν θεῶν, πῶς ὑμᾶς
ὀνομάσω; καὶ ζῶντες καὶ θανόντες ἀποκρι-
θῆτε! τίς νόμος Χριστιανικός; ἡ Ἠθικός; ἡ Πο-
λιτικός; ἡ Φυσικός ὑπηγόρευσεν ὑμῖν τὴν Σατανι-
κὴν καὶ παμμίαρον αὐτὴν διαταγὴν; « Σᾶς γρά-
φομεν καὶ ἡμεῖς... νὰ μᾶς τοὺς φέριτε ἐνταῦθα

ἀναμφιβόλως καὶ τοὺς ζητοῦμεν ἀπὸ σᾶς ἀφέν-
κτως· καὶ ἰδοὺ ὅπου στέλλομεν ἐπίτηδες ἀνθρώ-
πους διὰ νὰ τοὺς πάρουν. . . . ». Ποῖον γραμμα-
τεῖς καὶ φαρισαῖοι σεῖς ζητεῖτε ἀφένκτως νὰ συλ-
λάβωσι; τὸν Χριστὸν τῆς Πατρίδος! Τὸν Ἐμ-
μανουὴλ ἐκεῖνον οἱ Ἰουδαί εἰς τὰς χεῖρας ἀγωνί-
ζονται νὰ παραδώσωσι τοῦ Ἀσιανοῦ Πιλάτου!
Τὸν ἄλλον ἐκεῖνον υἱὸν τῆς ἀγίας Παρθένου τῆς
Πίστεως, ὅστις ἀπαρνησάμενος καὶ ἑαυτὸν καὶ
πάντα ἀνερέφθη εἰς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον καὶ θεοφιλῆ
ἀγῶνα διὰ νὰ σώσῃ καὶ τοὺς ἀσεβεῖς αὐτοὺς ὑβρι-
στάς τῆς πίστεως ἀπὸ τῶν φοβερῶν τῆς Ἀσίας
Ἀρπυιῶν, αἵτινες ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας ἐμάστιζον
καὶ ἀπερρόφον τὸ αἷμα καὶ τὼν Αἰγυπτίων ἡμῶν
ἐξ ἀντανακλάσεως ἀπὸ τῶν Φαραὼ τούτων! Ἄλλ'
ἂς μὴ προθῶμεν παραιτέρω! Κύριος αὐτοὺς
κρινεῖ καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ οἱ αἰσχιστοὶ ἂς τρέμωσι
προδοταί!

Ὁ ἀτυχὴς ἐντοσοῦτῳ Ἐμμανουὴλ ὁ χθὲς καὶ
πρῶν «θεόπεμπτος καὶ σωτὴρ» κηρυσσόμενος
διότι ἠλπίζετο νικητὴς καὶ σήμερον ὡς τις κα-
κούργος στιγματιζόμενος ὑπὸ τῶν σαράκων καὶ
γυπῶν τούτων τῆς ἀνθρωπότητος διότι ἐφαίνετο
ἡττημένος, ὁ χθὲς καταδιώκων τοὺς τυράννους ὑ-
πὲρ τῶν τυραννουμένων καὶ σήμερον παρ' ἀμφο-
τέρων καταδιωκόμενος ἐνεκεν ἐκδικήσεως καὶ εὐ-
λαβείας πρὸς τὰ ὀσπήτια καὶ τὴν γνωστὴν ἡδυ-
παθῆ ζωὴν των, ὁ πρῶν μεγαλόπλουτος σήμερον
δὲ πενόμενος καὶ τῶν πάντων παριστάμενος ἀπε-
ξενωμένος φεύγει τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ μόλις
προφθάει νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς ἓν τῶν ὑπὸ τὰς δια-
ταγὰς αὐτοῦ Ψαριανῶν πλοίων διὰ τὴν Ἰδραν.
Κεραυνοβόλος πλὴν ἀποπληξία, ἀποτέλεσμα ἀ-
ναμφιβόλως ἀπαρηγορήτου λύπης καὶ πατριώτι-
κῆς εὐαισθησίας θυσιάζει τὸν ἄνδρα περὶ τὸν Κα-
φηρέα, μετ' οὐ πολὺ καὶ τῆς ἐπαναστάσεως τὸν
θάνατον συνεπισύραντα. Τὸ πλοῖον ὠρμίσθη εἰς
Ἰδραν, ἐνθα ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐνεταφιάσθη δι' ὧλων
τῶν τιμῶν τῶν ἀποδιδόμενων εἰς ἓνα ἀρχιστρά-
τηγον. Μετὰ τὴν Σεπτεμβριανὴν δ' ἐν Ἑλλάδι
μεταβολὴν τοῦ 1843 ἀνερτήθη ἐν τῷ Βουλευτη-
ρίῳ αὐτῆς καὶ τούτου τὸ ὄνομα ὡς ἐνός τῶν Πρω-
ταγωνιστῶν τοῦ 1821.

Παραλείπομεν πολλὰ ἄλλα γεγονότα ἐπίσης
σχεδὸν ἀναποσπάστως συνδεόμενα μετὰ τῆς βιο-
γραφίας τοῦ Πρωτομάρτυρος τούτου τῆς Μακε-
δονίας, ἐπιφυλάσσόμενοι ὅπως ἐν οἰκειοτέρῳ ἐκθέ-
σωμεν αὐτὰ τόπῳ, ἵνα μὴ καταστήσωμεν διεξο-
δικὴν τὴν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὑποσχεθεῖσαν συνο-
πτικὴν τοῦ ἀνδρὸς βιογραφίαν.

Ἐπιγραφαι δύο ἀναφέρονται ἀνακαλυφθεῖσαι ἐν
Σέρραις, αἱ ἐξῆς:

I. Οἱ νέοι

Ἀρχιερεα καὶ ἀγωνοθετην

του κοινου Μακεδονων

(Ἀρχιερεα δε καὶ ἀγωνοθετην

καὶ τῆς Ἀμφιπολεϊτων πολεως

πρωτον δε ἀγωνοθετην τῆς

Σιρραιῶν πολεως δις εκ των

ιδιων Γυμνασιάρχων

Τι. Κλαυδιον Διογενους

Κυρινα Διογένη ἀρετῆς ἐνεκεν

ἐπιμεληθέντος Κασανδρου

του Κασανδρου.

II. Ἡ πόλις.

Τον Ἀρχιερεα καὶ ἀγωνοθετην

των Σεβαστῶν.

Τι. Κλαυδιον Φλαουῖα

νον Λυσιμαχον υἱον

Τι' Κλαυδίου Διογενους

ἀρχιερεως του κοινου

Μακεδονων τον εν πα-

σιν ευεργετην ευνοιας

ἐνεκεν τῆς εἰς ἑαυτὴν καὶ τῆς

διηγεκουσ φιλοδοξίας

δε ἐπιμελητῶν

Διοσκουριδου του Ποσειδιππου

Πελοπος Εἰσιδορου

Εἰσιδορου Ουαλερι.

[Τὴν α'. τούτων ἐδημοσίευσεν ὁ M. le comte
de Choiseul-Gouffieur. (1) Ἀνεκαλύφθη δ' ἐν
τῇ μητροπόλει τῶν Σερρῶν.]

[Ἡ δὲ β'. ἐσχάτως ἀνεκαλύφθη καὶ ἐδημοσιεύθη
ὑπὸ τοῦ Cousinéry] (2).

3. Τὸ *Μελέριον* πιθανῶς ἡ πάλαι Ἡράκλεια
Σιντική, πόλις τῆς Ὀδομαντικῆς κειμένη παρὰ τὰς
Νοτιο-Δυτικὰς ὑπωρεῖας τῆς Ροδόπης — Δεσπο-
τοβοῦνι — 8 περὶ τοῦ ὥρα· πρὸς Ἄρκτον τῶν Σε-
ρρῶν ἐπὶ τινος πέτρας μεταξὺ κρημνῶν καὶ φαράγ-
γων, αἵτινες μόνον ἐν ταῖς ἀντιθέτοις αὐτῶν
ἡμέραις ἔχουσι μίαν εἰσόδον καὶ ἐξόδον. Ἡ πόλις
αὕτη ἦτο· πάλαι τὸ ὀχυρώτατον τῶν Ζαγορῶν
κατὰ Κεδρηγὸν φρούριον ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της δὲ
λίαν εὐὺπεράσπιστος καὶ φρούριον οἷον εἰπεῖν φυ-
σικόν, ἐχρησίμευσε δ' ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς αὐτο-

(1) « Voyage de la Grèce » Tom. II. pag 168.

(2) « Voyage dans la Macedoine ».

κρατορίας ὡς τόπος ἐξορίας ἢ ἐγκλείσεως ἐπισήμων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ὑπερσχύσασα ἀντίπαλος ἐξουσία κατεδίωκε· διὸ καὶ σώζονται ἔτι οἰκογένειαι φέρουσαι Βυζαντινὰ ὀνόματα. Τὸ κλίμα εἶναι υγιεινότατον· ἔχει δὲ ἄφθονα καὶ ποτιμώτατα ὕδατα· καὶ περιλαμβάνει 1000 περίπου οἰκίας στερεώτατα ὠκοδομημένας καὶ ἀμφιθεατρικῶς ἐκατέρωθεν τῶν παράγων κειμένας. Οἱ κάτοικοι δ' αὐτῆς εἰσὶ κατὰ τὸ πλεῖστον Ἕλληνες, τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν ἐμπόριον μετερχόμενοι. Ἄλλως λίαν φιλοξένοι καὶ αἱ πλεῖστοι Ἕλληνικῆς παιδείας ἐγκρατεῖς· εἰς τὸν πολιτισμὸν δ' αὐτὸν τούτων συνετέλεσε καὶ ἡ ἐν διαφόροις τῆς Εὐρώπης μέρεσιν ἀποδημησίς των ἀλλ' οὐχὶ κατὰ μικρὸν μέρος καὶ ἡ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διατήρησις Ἑλληνικῆς σχολῆς, ὅπου ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ἐδίδαξε μετὰ πολλοῦ ζήλου ἀνὴρ χρηστότατος ὁ ἐκ Μετσόδου—τῆς Ἡπείρου—Ἀδάμος Ζαπέκος μαθητῆς τῆς Σχολῆς τῶν Μπαλάνων καὶ συμμαθητῆς τοῦ Νεοφύτου Δούκα.

Εἶναι πατρίς τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ἐπιζῶντος ἀξιοσεβάστου ἀνδρὸς κ. Πολυζωίδου, συγγραφέως τῶν ἀξιολόγων *Γεωγραφικῶν* μέλους τῆς ἐπὶ τοῦ Βελλιεῖου κληροδοτήματος ἐπιτροπῆς, ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὑπουργοῦ ἐν Ἑλλάδι χρηματίσαντος, νῦν δὲ Νομάρχου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας διορισθέντος.

Μεταξὺ δὲ τοῦ Μελενίκου καὶ τῶν Σερρών σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ κεῖνται δύο ἀξιόλογοι κωμοπόλεις, ἡ μὲν παρὰ τὴν τοῦ Ἀλιάκμονος κοιλάδα, Βίστριτσαν παρὰ τῶν Βουλγάρων καὶ Ἰντζε-κασοῦ παρὰ τῶν Τούρκων καλουμένην, ἡ δὲ παρὰ τὴν Στρούμιτσαν [Στρομὸνα καὶ Καρασοῦ παρ' Ὀθωμανοῖς], τὸ *Σιδηρόκαστρον* [Δεμίρ-Χισάρ] καὶ ἡ *Πετρίτσα*, εἰς τὴν τελευταίαν τῶν ὁποίων τελεῖται ἐνιαυσίως καὶ ἐμπορικὴ τις πανήγυρις ὅχι εὐκαταφρόνητος. Οἱ κάτοικοι ἀμφοτέρων εἶναι φάραμα Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων.

Καὶ μετὰ τῶν περὶ ταύτης καὶ κατὰ τὴν Μοισίαν κωμοπόλεων τῶν Βουλγάρων Μπομποσέβου, Δουπνίτσης καὶ ἄλλων ἄνευ σημασίας ἐνεκα τοῦ ἀναξίου παντὸς λόγου πληθυσμοῦ των διακρίνεται ἡ *Στρούμιτσα* πόλις τῶν Τριβαλλῶν, εἰς τὰ πέρατα τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸ Στρομόνος καὶ τοῦ Ἀξιοῦ-Βαρδάρη-ποταμοῦ εὐρισκόμενῃ καὶ ἐπὶ ἀποτόμου καὶ κρημνώδους χώρας ἐκτισμένη, διὰ τὴν ἱστορικὴν τῆς μόνον σημασίαν, οὐσῆς τῆς πάλαι Τιβερίουπόλεως. Ἄνωθεν δὲ τούτης εἶναι ἄλλο τι χωρίον τὸ *Παρτοβίσι*, οὗ

ὑπέρκειται ἡ *Παλάγγα*. Πάντων τῶν τελευταίων τούτων χωρίων οἱ κάτοικοι ὁμιλοῦσι μέρος μὲν τὴν Ἑλληνικὴν μέρος δὲ τὴν Βουλγαρικὴν γλῶσσαν.

4—5. Ἡ *Δράμα* καὶ *Ζίχνα* Ν. Δ. τῶν Σερρών, οὐ μακρὰν ἀλλήλων ἀπέχουσαι εἶναι περίφημοι διὰ τὸν περὶ αὐτὰς φυόμενον βάρβαρον καὶ τὸν ἀξιόλογον καπνόν. Ἡ πρώτη μάλιστα εἶναι σημαντικὴ (·) καὶ γνωστὴ διὰ τὸν ἐξωμοτήσαντα ἀρχιεπίσκοπον Μελέτιόν της, ὅστις ἀπὸ ὑπερβολικῆς ἐσχάτως πρὸς τὸν Βουλγαρισμὸν παρακινήσεως εὐαίσθησιαν ἐθεώρησε χριστιανικώτερον (·) νὰ γίνῃ Οὐνίτης παρὰ νὰ ὑποτάσσῃται εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, μόνον διότι δὲν ἐχώνευσεν νὰ τὴν ἀκούῃ νὰ λέγῃται Ἑλληνική. Ἐν ταύταις ὑπέρχει τὸ Βουλγαρικὸν στοιχεῖον.

Ἐν τῇ πρώτῃ ἀναφέρει ὁ Κουζινέρους ὅτι εὐρέθησαν σαρκοφάγοι τινὲς ἡρωτηριασμένοι, φέροντες τὴν ἀκόλουθον Ῥωμαϊκὴν ἐπιγραφὴν

Nus. Agricola. Orn. Dec. Ho.

Ann. vi. M. II. H. s. e.

L. Annius, c. Fil. vol. Agricola. et Flania. Atilia. Augustina parentes.

O

[ἐνταῦθα ἔπρος]

[ὅπῃ τις δόθεν ῥέει τὸ ὕδωρ]

C. vibius cfia voldapnus
dechonavmixh. s. e.
cnvibivscfilvolflorus dec
ilviretmvnerarivs Philippis
cariss c.

[Πιθανὸν ἀπὸ Φιλίππων μετενηνεγμένοι].

6. Ἡ *Καβάλλα* ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Δράμας εἶναι πόλις κειμένη παρὰ τὰς εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβολὰς τοῦ Στρομόνος καὶ πατρίς τοῦ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους περιφήμου καταστάντος Σατράπου τῆς Αἰγύπτου Μεχμέτ ἀλῆ. Πάλαι ἐλέγετο Γαληψός. Κατ' ἄλλους Οἰσύμη, ἥτις καὶ Ἡμαθία ἐκαλεῖτο· φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ἄνω τῆς Καβάλλας κεκορημισμένον τεῖχος εἶναι ἡ Οἰσύμη, μ' ὅλον ὅτι καὶ ἄλλη γνώμη ὑπάρχει παραδεχομένη τὸ σωζόμενον χωρίον Ὄρφανι ἀντὶ τῆς Οἰσύμης. Ἡ δὲ Καβάλλα εἶναι ἡ μεταγενεστέως Νεάπολις καὶ ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου Χριστοῦ πόλις καλουμένη. Οἱ κάτοικοι συμποσούμενοι περὶ τὰς 2 χιλ. εἶναι Ἕλληνες καὶ ὀλίγοι Τούρκοι.

7. Τὸ *Νεοχώρι* τὸ ὑπὸ τῶν Τούρκων Γενί-κιοῦ κληθεὶς κατέχει τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Ἀμφιπόλεως, τῆς ὁποίας κατ' ἄλλους τὰ λείψανα ἐγγύς

τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος φαίνονται, καθ' οὓς οὐτε ἡ σωζομένη Ἀμφίπολις εἶναι ἡ ἀρχαία ἐκείνη, ἥτις κύκλωθεν περιεζώννυτο ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος (1), ἐν ᾧ αὕτη πολὺ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ἀπέχει. Ἐνταῦθα εὕρηται ἀνάγλυφον σατυρικὸν ἐμβεβλημένον εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τοῖχον τῆς ἐκκλησίας παριστάνον ὄνον τινὰ φέροντα καὶ κεφαλὴν ἀνθρώπου καὶ ὑπὸ 3 περιειλιγμένον ὄφειν. Ἀναγινώσκονται δὲ ἐπ' αὐτοῦ αἱ ἐξῆς λέξεις ΑΓΑΘΟΔΑΙΜΟΝ ΖΟΙΔΟΣ. Εἰς μικρὰν δὲ τινα βρύσιν ὅπου αἱ κόραι τοῦ χωρίου τούτου ἔρχονται νὰ πληρώσωσι τὰς στάμνους τῶν τὸ ἐξῆς ψήφισμα

Ἔδοξεν τῷ Δήμῳ Φίλων καὶ Στρατοκλέα φεόγειν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν γῆν τὴν Ἀμφοπολιτέων ἀειφυγίην καὶ αὐτὸς καὶ τὸς πέδας καὶ ἡμπο ἀλίσκωνται πάσχειν αὐτὸς ὡς πολεμῖος καὶ νηποίνει τεθνάναι τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν δημόσια εἶναι· τὸ δ' ἐπιδέκατον ἱερὸν τὸν Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Στρυμόνος· τὸς δὲ προστάτας ἀναγράψας αὐτὸς ττήλῃν λιθίνην· ἂν δέ τις τὸ ψήφισμα ἀναψιφείσιν καταδέχεται τούτος τέχνη ἢ μηχανῆς ὥττωσιν τὰ χρήματα αὐτοῦ δημοσία ἔστω καὶ αὐτὸς φεογέτω Ἀμφίπολιν ἀειφυγίην.

Εὕρηται πρὸς τούτοις καὶ ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή χρονολογοῦσα Βυζαντινὴν ἐποχὴν «† Ἐν τούτῳ νικουσίς». Πολὺ πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως ὅπισθεν μικροῦ δάσους εὕρεσκαται χωρίον τι Ἑλληνικὸν *Serdilius* καλούμενον ἐν τῷ ὁποίῳ εὕρεθῃ ἡ ἐξῆς Ῥωμαϊκὴ ἐπιγραφή

(1) Ἀμφίπολιν Ἀγνων ὠνόμασεν, ὅτι ἐπ' ἀμφοτέρω περιρρέοντος τοῦ Στρυμόνος διὰ τὸ περιέχειν αὐτὴν τεῖχει μακρῷ ἀπολαβῶν ἐκ ποταμοῦ ἐς ποταμὸν περιφανῇ ἐς θάλασσαν τε καὶ τὴν Ἑπειρον ὥκησεν. Θουκ. βιβλ. IV κεφ. 102.

Libycio Ianuario pe

Libycio Macedoni

Libyicae Secundae

Libyica Pvsilla mater

viv.

7. Ἡ *Καλαμαρία* ἡ ἀρχαία Κρισσαία. Μέχρις ἐνταῦθα ὁ ἀτρόμητος Χάψας ὀπλαρχηγὸς τῶν δολοφόρων τῆς Κασανδρείας καὶ τῶν Κασίκων χωρίων, τὸν ὁποῖον ἀνωτέρω εἶδομεν, προϋχώρησε καταδιώκων τοὺς Τούρκους. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶναι καθαροὶ Ἕλληνες.

8. Ἡ *Κουλακία* ἴσως ἡ πάλαι Χαλάστρα, μία ἐκ τῶν πόλεων ἐκείνων, τῶν ὁποίων τοὺς κατοίκους ὁ Κάσσανδρος μετόκισεν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ νεόκτιστον Θεσσαλονίκην, κειμένη παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀξιοῦ.

9. Οἱ *Φίλιπποι* κεῖνται πρὸς Α. τοῦ Στρυμόνος καὶ Νέστου ἐν τῇ Ὀδομαντικῇ χώρᾳ, ἥτις καὶ Ἡδωνίς ἐλέγετο καὶ εἶναι πρωτεύουσα αὐτῆς παρὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ Παγγαίου ὄρους. Τὰ νῦν σωζόμενα εἰσέλπια καὶ τὸ ἀμφιθέατρον μαρτυροῦσι τὴν ἀρχαίαν τῶν λαμπρότητα πλησίον τῆς κωμοπόλεως Πρεβίστης τὴν ὁποίαν κατοικοῦσιν Ἕλληνες. Οἱ Φίλιπποι πρότερον ἐκαλοῦντο Κρηνίδες. Ἀπὸ Φιλίππου δὲ κατόπιν ἀνακτίσαντος τὴν πόλιν ἐκλήθησαν Φίλιπποι. Οἱ πολῖται ὑπέρπλουτοι κατεστάθησαν ἕνεκα τῶν μεταλλωρυχείων τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιμέλεια τοῦ Φιλίππου ἀνεκάλυψεν, ἀφοῦ ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν, χαράξας καὶ νόμισμα χρυσοῦν ὅπερ καὶ Φιλιππικὸν ἐκάλεσε. Τοιαῦτα νομίσματα πολλὰ εὕρεθῃσαν ἐν Μακεδονίᾳ. Ἀπὸ τῆς πόλεως δὲ ταύτης ἐκλήθησαν καὶ αἱ Φιλιππικαὶ πεδιάδες ὀνομασθαί ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὴν ἐν αὐταῖς συγχροτηθεῖσαν μάχην μεταξὺ τοῦ Ἀντωνίου καὶ Ὀκταυτοῦ καὶ τῶν τελευταίων τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐλευθερίας προμάχων Βρούτου καὶ Κασσίου. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις τὸ 52 ἔτος Μ. Χ. ἐδίδαξεν εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῆς τὸ Εὐαγγέλιον ἐπιγράφει πρὸς αὐτοὺς μίαν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του, τὴν πρὸς Φιλιππησίους.

Ὁ Böckh εἰς τὸ σύνταγμα τῶν ἐπιγραφῶν [Corpus inscriptionum Graecarum] ἀναφέρει τὴν ἐξῆς περὶ τὴν Ἀμφίπολιν εὕρεθείσαν ἐπιγραφὴν

Ἀγαθῇ τύχῃ· ἐπρίατο Θειοχάρης Νικέα Παρὰ Θεοδώρου τοῦ Πολέμωνος τὴν οἰκ(ι)αν ἧς γείτων Μεννέας Ἀσάνδρου καὶ Θεόδωρος αὐτὸς καὶ Νικάνωρ Ἐπικράτους χρυσῶν τριακ-

οσίων βεβαιωτῆς Δημόνικος Ρίχνου, μά-
ρτυρες Στησίλεως Ὀργῆως, Ἀριστογένη-
ς Ἀστίου ἐπὶ ἱερέως τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἐρ-
(μαγ)όρα, ἐπὶ ἐπιστάτου Αἰσχύλου.

[ἐκδέδοται ἐκ λίθου Τηνίου εἰς τὸ Βρεττανικὸν
μουσεῖον μετενηνεγμένον καὶ ἀνῆκει ἴσως εἰς χρό-
νους οὐχὶ νεωτέρους τῶν Μακεδονικῶν.]

Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν Φιλίππων καὶ ἐν τοῖς
νεοῖς ἀνεκαλύφθησαν Ῥωμαϊκαὶ τινες ἐπιγραφαί,
τὰς ὁποίας εὐρίσκει τις δεδημοσιευμένας παρὰ τῷ
Consinéry. Μεταξὺ δὲ τούτων, 3 λεύγας τῆς
Δράμας ἀπεχόντων καὶ τῆς δευτέρας ὑπάρχει χω-
ρίον τι ἐξ Ἑλλήνων συνιστάμενον καὶ ὀλίγων Τούρ-
κων, ἐν ᾧ εὐρηται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή

Μετέρα θεῶν Κλ.

Πρόκουλος καὶ Οὐλπία

Μελτίνη καθιέρωσε.

Συγγέουσί τινες τοὺς Φιλίππους μὲ τὸ ὄλβιον
ποτε Ἀἷτον, ἐν ᾧ ὁ Raoul Rochette ἐν τῇ ἱστο-
ρίᾳ τῶν ἑλλ. ἀποικιῶν (1) διασαφηνίζει τοῦτο
ἀποδεχόμενος ἀμφοτέρας μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πό-
λιν (*).

(1) Hist. des Colon. Grecq. Tom. iv. pag. 47
et 18.

(*) Ἐρωτῶμεν ἤδη τὸ Α'. τοῦτο τμῆμα τῆς Μα-
κεδονίας, τοῦ ὁποίου αἱ μυριάδων περιεκτικαὶ καθαρῶν
Ἑλλήνων πόλεις Θεσσαλονίκη, Σέρραι, Καβάλλα, Καλα-
μαρία κτλ. καὶ ἀποδεῖκνυνται καὶ εἶναι Ἑλληνικώταται
δύναται ποτε νὰ χαρακτηρισθῇ Βουλγαρικὸν χάριν ἑκα-
τοντάδων τινῶν μόλις Βουλγάρων ἀμίκτων, χάριν μέρους
τινὸς τῶν Δρακίων καὶ Ζιγναίων κατοίκων καὶ τινῶν ἄλ-
λων παραλειφθέντων ἀσημάντων Βουλγαρικῶν χωρίων,
πρὸς τὰ ὅποια ἄλλως ἀνταποκρίνονται ἄλλα ἑλληνικά ὁμοί-
ως παραλειφθέντα; Ὁ πληθυσμὸς τῶν ἐν τούτῳ Ἑλλή-
νων καθαρωτάτην τὴν Ἑλληνικὴν ὁμιλοῦντων γλώσσαν
υπερβαίνει κατὰ πολὺ τοῦ τῶν Βουλγάρων Ἑλληνικῶν
ἀφ' ἑτέρου γραπτῶν μνημείων βρῖθαι τὸ τμῆμα τοῦτο, ἐν
ᾧ οὐδὲν οὐδαμῶς Βουλγαρικὸν ἀπαντᾷται, τὰ ἣθη ἔπειτα
καὶ ἔθιμα τῶν οἰκούντων εἶναι Ἑλληνοπρεπέστατα. Ποῦ
λοιπὸν οἱ Βούλγαροι στηρίζουσι τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ὅτι ἡ
Μακεδονία εἶναι Βουλγαρικὴ χώρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας θέ-
λουσι διὰ τοῦτο νὰ ἔχωσιν ἀξιώσεις οἱ νομιζόμενοι παρ'
αὐτῶν ὁμοεθνεῖς καὶ ὁμόφυλοι Σλάβοι, Ρῶσσοι καὶ Σέρ-
βοι; Οὐδαμῶς! Ἀλλ' ἴσως τὰ λοιπὰ τρία τμήματα θὰ
μᾶς εἰπωσιν ὅτι ἀποδεῖκνυνται καὶ εἶναι Βουλγαρικά, καὶ
τότε ἀναντιρρήτως ἡ τοῦ ζητήματος λύσις θὰ ᾔηται ὑπὲρ
αὐτῶν. Ἀς λάβωσι λοιπὸν τὸν κόπον νὰ μᾶς ἀκολουθή-
σωσιν οἱ ἀναγνώσται καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τρία τμήματα τῆς
Μακεδονίας διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν καλῶν μας
Βουλγάρων βασιζέται ἐπὶ θετικότητων, ἐπὶ πραγμάτων καὶ
οὐχὶ ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ παραλόγου ἰσχυρισμοῦ τῶν, ὡς
ἡμεῖς διατεινόμεθα.

Β'. Χαλκιδικὴ Χερσόνησος.

1. Ἡ Σταδιά τὴν πόλιν ταύτην, τῆς ὁποίας
ἐρείπια μόνον σώζονται, ἀναφέρονται, ὡς ἀξίαν
λόγου, διότι ἐν ταύτῃ καλῶς ποτε ὤκισμένη,
εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸ θεσπέσιον ἐκεῖνο ὄραμα,
ὅπερ παρώτρυνεν αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας
ἐκστρατείαν ἐν ᾧ τῷ ὑπέσχετο τὴν ὑποταγὴν τοῦ
βασιλείου τῶν Περσῶν. Τοῦ θ' ὅπερ καὶ ἐγένετο
ἐκαλεῖτο ἄλλοτε Κολώνια. Συγγέεται παρὰ τινῶν
μὲ τὸ Ἀἷτον, ὅπερ κατ' ἄλλους πάλιν ἦτο τὸ νῦν
Παλαιοχώρι.

2. Σταυρὸς, τὰ παλαιὰ Στάγειρα, ἡ πατρίς
τοῦ Ἰπάτου ἐκείνου τῶν φιλοσόφων καὶ κορυ-
φαίου τῶν διδασκάλων Ἀριστοτέλους, τοῦ ὁποίου
καὶ σήμερον ἀκόμη τὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ παν-
δαμάτορος χρόνου ἐκ θείας προνοίας διαφυγόντα
συγγράμματα χρησιμεύουσιν ὡς φάροι τεράστιοι
διαφωτίζοντα τοὺς ὠκεανούς τῶν φιλοσοφοπλοούν-
των καὶ τῶν ἐθνῶν βυθιζόντα τὰ βήματα. Τὴν
πόλιν ταύτην ἀναφέρεται ὅτι κατέσκαψεν ὁ Φί-
λιππος καὶ ἀνωκοδόμησεν ὠραίαν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλέ-
ξανδρος χάριν ἐκείνου, πρὸς τὸν ὁποῖον — ἔλε-
γεν — ἐχρεώσται τὸ εὖ ζῆν. Σήμερον δὲ κατοι-
κεῖται ὑπὸ Ἑλλήνων μόνον. Διέπρεψαν ἐν ταύτῃ
δύο ἄνδρες ἐπίσημοι ὁ Δημήτριος Σταγειρίτης ὡς
σύμβουλος ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν διοργανισμῶν
κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 καὶ ὁ Ἀναστά-
σιος Σταγειρίτης ἀνὴρ πολυμαθῆς, τοῦ ὁποίου προ-
κήρυξις μόνον περὶ ἐκδόσεως πολυτίμου τινὸς Λεξι-
κοῦ τῆς νεωτέρας ἑλλ. Γλώσσης ἐγένετο, ἄδηλον δὲ
διατί τὸ σοφὸν τοῦτο σύγγραμμα δὲν εἶδε τὸ φῶς.

3-4. Ἐρισσὸς καὶ Πολύγυρος, πολίχνια πρὸς
νότον τῶν Σταγείρων, πιθανῶς αἱ ἀρχαῖαι τῆς Ἀκ-
τῆς πόλεις Ἀκανθοῦ καὶ Ἀπολλωνία. Ἡ πρώτη
κεῖται μεταξὺ τῆς πάλαι ποτὲ Σίγγου πόλεως, ἐξ
ἧς ὁ Σιγγιτικὸς κόλπος τοῦ ἁγ. Ὄρους καὶ Τουρκ.
Ἰντζίρ Κορφουσί, ὑπὸ τὴν παραλίαν οὐσης ὑπώ-
ρειαν τοῦ Ἄθω καὶ τοῦ Νυμφαίου ἀκρωτηρίου
πλησίον τῆς διώρυγος τοῦ Ξερέου καὶ τοῦ Σιγγι-
τικοῦ κόλπου. ἀπ' αὐτῆς καλεῖται καὶ ὁ Ἰσθμὸς,
τὸν ὁποῖον ὁ Ξερέης ἐξευξεν, Ἀκάνθειος ἢ Στελ-
λάρια καὶ κοινότερον Πρόβλακας.

Ὀλίγον πέραν τῆς Ἐρισσοῦ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων
τοῦ πολυχίνου Νισδόρου ἀνεκαλύφθη ἡ ἐξῆς ἐ-
πιγραφή ἐπὶ μαρμαροῦ ἐνὸς ποδὸς διάμετρον ἔ-
χοντος.

Ο Ρ Δ Η Α Κ

[Ὁρ(ος) Δή(μου) Ἀκ(ανθίων)].

(Ἐπεταῖ ἡ Συνέχεια)